

Sygn. akt III CSK 54/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa H.W.

przeciwko G.T.

o rozwiązanie umowy dożywocia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w .z dnia 21 września 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej oraz zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset zł), odstępując od obciążenia jej kosztami w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w K. w sprawie o rozwiązanie umowy dożywocia oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2016 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, zarzucając liczne naruszenia prawa procesowego oraz nietrafne uznanie, że postawa pozwanej nie spełnia przesłanki „wyjątkowości wypadku” w rozumieniu art. 913 § 2 k.c. (omyłkowo w skardze określonej jako przepis k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyczyny kasacyjne zostały wymienione w sposób enumeratywny i wyczerpujący w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Składając wniosek o przyjęcie skargi, skarżąca powołała się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jednak w uzasadnieniu tego wniosku skupiła się na naruszeniach prawa procesowego, mających – jej zdaniem – istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Skarżąca przytoczyła także wiele argumentów, które mogą wskazywać na to, że art. 913 § 2 k.c. został zastosowany wadliwie.

W uzasadnieniu wniosku brak natomiast wyводу prawnego wskazującego na potrzebę wykładni art. 913 § 2 k.c. lub na rozbieżności w orzecznictwie. Uwaga skarżącej skupiła się na krytyce aktu subsumpcji dokonanego przez Sądy *meriti* oraz na ocenie okoliczności sprawy, wypełniających – jej zdaniem – hipotezę art. 913 § 2 k.c. Tego typu argumentacja nie uzasadnia przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Poza tym Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wypowiadał się na temat art. 913 § 2 k.c. oraz jego wykładni (por. ostatnio np. wyroki z dnia 25 maja 2016 r., V CSK 499/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 645/04, „Izba Cywilna” 2006, nr 3, s. 49, z dnia 24 października 2002 r., I CK 18/02, „Izba Cywilna” 2003, nr 7 - 8, s. 44, z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 342/00, nie publ., z dnia 4 października 2000 r., III CKN 733/00, nie publ., z dnia 9 kwietnia 1997 r., III CKN 50/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 133, oraz postanowienie z dnia 6 maja 2016 r., I CSK 297/15, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 102 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.